

Forfatter: Grundtvig, Svend Hersleb

Titel: BREV TIL: Grundtvig, Elisabeth Kristine Margrete FRA: Grundtvig, Svend Hersleb (1849-07-22)

Citation: Grundtvig, Svend Hersleb: "BREV TIL: Grundtvig, Elisabeth Kristine Margrete FRA: Grundtvig, Svend Hersleb (1849-07-22)", i *N. F. S. Grundtvig og hans nærmeste Slægt under Treaarskrigen - En brevveksling*, G. E. C. Gads Forlag, s. 291. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991765-000-shoot-L0019917650000200.pdf> (tilgået 22. juli 2024)

Anvendt udgave: N. F. S. Grundtvig og hans nærmeste Slægt under Treaarskrigen - En brevveksling

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Fra Svend Grundtvig til moderen.
Sønderborg d. 22de Juli 1849.

Kjære Moder!

At Fader, saavel som Du og alle andre danske Sjæle, har glædet sig inderlig ved Dommedagsslaget for Fredericias Volde, det kan jeg vel tænke; men det er vel nu gaaet ham som mig og vel de fleste, at Glæden over Sværdets Bedrift atter er bleven formørket ved den Pennedaad ¹⁾, der fulgte derpaa og som nu atter binder vore Hænder

i et halvt Aar eller længere. Det er i mine Øjne en sørgelig Vaabenstilstand med Udsigter til en bedrøvelig Fred; og jeg har endda kun ringe Haab om at selv denne bedrøvelige Stilstand vil blive bedre holdt end den forrige. Jeg laster Ingen for at have afsluttet den, thi vi have sagtens været tvungne og truede til at bide i det sure Æble; men een Ting synes mig dog man kunde have sørget for, belært veds. 292 forrige Aars Erfaring, og det er: at faae bestemt, hvem der skal sætte den i Kraft, om Oprørerne og deres endnu tilbageblevne Hjælpere endnu byde Brodden. Naar de 2000 Svenskere komme for at besætte Nordslesvig og finde det besat af 20,000 Oprørere, hvad skulle de saa gjøre? Vore Tropper maae jo ikke gaae over Alssund og Preusserne vende næppe deres Vaaben mod Slesvigholstenerne og deres Hjælpere. Saa staae vi der igjen og vexle Noter og protestere, medens Oprøret befæstes og Tiden gaaer indtil Sværdet atter maa blottes, for at begynde forfra, bestandig med mindre Fordeel; thi benytter Preussen kun Tiden ret, saa vil Blokaden næppe til næste Aar kunne sættes i Kraft. Det har Preussen sikkert ogsaa gjort Regning paa; thi at vente andet end at det gaaer paa Rævekløer ogsaa mod os, det vilde i mine Øjne være en Daarskab, naar man betragter hele dets nederdrægtige Politik. Har det sveget Slesvigholstenerne, saa vil det ogsaa svige os, naar det seer sit Snit. Til Bedrøvelsen over Stilstanden kommer endnu den Ærgrelse det volder mig at høre vore gifte Officerer juble over den, fordi de nu troe at kunne atter samles med Koner og Børn uden at risikere deres kostbare Liv, og at høre alle de sangvinske Forsikringer om, at alt det, som vi savne i de nu offentliggjorte Stilstands- og Freds-Betingelser, det findes ganske bestemt i de »hjemmelige Artikler«, — som Ingen af os kjender. —

Jeg sendte igaar en Pakke afsted, adresseret til Peter Boisen, uden at huske paa, at han jo er paa Lolland. Jeg beder Dig da at modtage og aabne den. Du finder deri 2 Breve, et til Peter og et til Høxbro, som Du vil besørge hver til sit Bestemmelsessted; og desuden en Bog, som Peter bad mig sende sig, fornemmelig til Sysette Dalgas. Vil Du nu ikke sende hende den, hvor hun er, jeg troer hun er paa Nysø. — Otto Blom er nu herovre; jeg saae ham her igaar, men han boer egentlig ude paa Landet hos sin Fader. Han havde Breve med til Johan og mig, men dem havde han glemt ude i sin Koffert; men idag tænker jeg at faae dem at see. Jeg vilde imidlertid ikke opsætte at skrive Dig til, deels fordi jeg i Eftermiddag skal i Brohovedet og deels fordi jeg ellers vilde komme bagefter med mine Commissioner angaaende Pakken. — Det er nu længe siden synes mig, at vi have faaet »Danskeren«; den længes jeg efter at see.

Hvad Forandringer i Johans og mit Levested og Levemaade Stilstanden vil bringe, det kan jeg endnu ingen Besked sige Dig om. For det Første (o : i de 25 Dage, som Stilstanden omtaler) vil sagtens alt blive ved det gamle; men om vi da enten faae fast Garnison her i Sønderborg eller vi blive forlagte til et andet Standquarteer eller —s. 293 hvad jeg ikke anseer for aldeles umuligt — komme til at hjælpe Slesvigholstenerne med at opfylde Stilstandsbetingelserne — derom kan intet Menneske nu være vidende. Om end Stilstanden efter Ordenes Lydende kommer i Kraft, saa vil dog sikkert vor Hær for det meste blive paa Krigsfod endnu en Stund. Dersom Hæren atter stilles paa Fredsfod som i November forrige Aar, saa er det endnu et Spørgsmaal, om det tillades Reserveofficererne som sidst at blive permitterede (uden Gage) og om det end tillades, saa er det dog ikke derfor sagt, at jeg vil ligge de Maaneder i Kbhn. og falde min Fader til Byrde, uden nogen videre Nytt; da jo dog en saadan Mellemtid er for kort og for uvis, til at man ret kan tage fat paa sine fredelige Sysler. Et kortere Besøg i Hjemmet vil jo ialfald nok kunne lade sig opnaae. I Tider som disse maa jo ogsaa mere end ellers Tanken paa sig selv og paa egen Fremtid sættes tilside for Tanken paa Fædrelandet og dets Fremtid, dem Gud bevare! —

Lev nu vel, kjære Moder! Bring min sønlige Hilsen til Fader og hils venlig Tante Jane og de Andre derhjemme, ogsaa Denis Browne naar Du seer ham og siig ham, at jeg endnu ikke har opgivet Haabet om at see ham hos mig.

Din inderlig hengivne Søn
Svend.